

Agraz, SA:n ynnä muiden 6.6.2005 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-285/03, Agraz, SA, ynnä muut vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 17.3.2005 antamasta tuomiosta

(Asia C-243/05 P)

(2005/C 193/31)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Agraz, S.A., ynnä muut ovat valittaneet 6.6.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-285/03, Agraz, SA, ynnä muut vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 17.3.2005 antamasta tuomiosta. Valittajien edustajina ovat asianajajat José Luís da Cruz Vilaça ja Dorothee Choussy.

Valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa osittain Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 17.3.2005 antaman tuomion siltä osin kuin siinä katsotaan, ettei vahinko ollut varma, ja kanne hylätään, ja ratkaisemalla asian uudestaan
2. ensisijaisesti toteaa, että komission sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen edellytykset täyttyvät asiassa, velvoittaa vastaajan maksamaan jokaiselle valittajayhtiölle tuotantotuen määrän (sellaisena kuin se on esitettyinä yksityiskohtaisesti liitteessä A.27) lisätynä korolla, jonka määrän ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvistaa, 12.7.2000 lukien (tai toissijaisesti 13.7.2000 tai sen sijasta 16.7.2000 lukien) tosiasialliseen maksamisen ajankohtaan saakka ja velvoittaa komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut kummassakin oikeusasteessa valittajien oikeudenkäyntikulut mukaan lukien;
3. toissijaisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, jotta se ratkaisee valittajille maksettavat korvaukset kuultuaan heitä uudestaan ja velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut (valittajien oikeudenkäyntikulut mukaan lukien) muutoksenhakumenettelyssä ja oikeudenkäynnissä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut:

Valittajayhtiöt vetoavat valituksensa tueksi seuraaviin valitusperusteisiin:

Ensimmäinen valitusperuste: Siinä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, ettei valittajien kärsimä vahinko ollut varma ja että se ei näin ollen voinut olla heidän vahingonkorvauksen korvaamista koskevan oikeutensa perusteena, on tapahtunut oikeudellinen virhe.

Tämä valitusperuste jakautuu kahteen osaan:

Ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön tuomioistuinten oikeuskäytäntöä ja loukannut sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevia jäsenvaltioiden kansallisissa oikeusjärjestyksissä tunnustettuja periaatteita tulkitsemalla virheellisesti ”varman vahingon” käsitettä ja sekoittamalla vahingon luonteen määrittämisen sen määrän laskemiseen.

Toisessa osassa valittajat esittävät perusteita, joilla on tarkoitus osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt valittajien korvauksen saamista koskevan oikeuden osalta johtopäätöksiä, jotka on tehtävä, koska se on todennut, että komission toiminta on laitonta, että hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä 28 päivänä lokakuuta 1996 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 2201/96⁽¹⁾ on rikottu ja että huolenpitovelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteita on loukattu.

Toinen valitusperuste: Kontradiktorista periaatetta ja valittajien oikeutta tulla kuulluksi koskevaa periaatetta on loukattu.

Kolmas valitusperuste: Valittajien vaatimukset on otettu huomioon vääristyneellä tavalla.

Neljäs valitusperuste: Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tunnustanut omaa täyttä tuomiovaltaansa ja sitä, että sillä on ratkaisupakko; on kieltäydytty ratkaisemasta asiaa, sillä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt vahingon määrän vahvistamisen osalta sen, mitä se on todennut, edellyttämiä johtopäätöksiä.

⁽¹⁾ EYVL L 297, s. 29.

Oberster Patent und Markensenatin 9.2.2005 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Armin Häupl vastaan Lidl Stiftung & Co KG

(Asia C-246/05)

(2005/C 193/32)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Oberster Patent und Markensenat on pyytänyt 9.2.2005 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 10.6.2005, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Armin Häupl vastaan Lidl Stiftung & Co KG, seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 89/104/ETY (¹) 10 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että "rekisteröintimenettelyn päättymisellä" tarkoitetaan suoja-ajan alkamisajankohtaa?
2. Onko jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 89/104/ETY 12 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että tavaramerkin käyttämättä jättämiseen on olemassa hyväksyttyjä syitä, kun tavaramerkin haltijan noudattaman yritysstrategian toteuttaminen viivästyy yrityksestä riippumattomista syistä, vai pitääkö tavaramerkin haltijan muuttaa yritysstrategiaansa voidakseen käyttää tavaramerkkiään ajoissa?

(¹) EYVL L 40, s. 1.

Euroopan yhteisöjen komission 15.6.2005 Suomen tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-249/05)

(2005/C 193/33)

(Oikeudenkäyntikieli: suomi)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 15.6.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Suomen tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat D. Triantafyllou ja I. Koskinen, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Suomen tasavalta asettaessaan maahan sijoittautumattomille verovelvollisille, jotka suorittavat Suomessa verollisia liiketoimia ja jotka ovat sijoittautuneet toiseen jäsenvaltioon tai sellaisen kolmannen maan alueelle, jonka kanssa on tehty sopimus, joka koskee keskinäistä avunantoa ja jonka soveltamisala vastaa keskinäisestä avunannosta tiettyihin maksuihin, tulleihin, veroihin ja muihin toimenpiteisiin liittyvien saatavien perinnässä 15 päivänä maaliskuuta 1976 annetussa neuvoston direktiivissä 76/308/ETY (¹) ja hallinnollisesta yhteistyöstä arvonlisäverotuksen alalla ja asetuksen (ETY) N:o 218/92 kumoamisesta 7 päivänä lokakuuta 2003 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1798/2003 (²) säädettyä soveltamisalaa, veroedustajan

nimeämistä koskevan veloitteen on jättänyt täyttämättä sille 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun neuvoston kuudennen arvonlisäverodirektiivin 77/388/ETY (³) 21 ja 22 artiklan sekä Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 28 ja 49 mukaan kuuluvat velvollisuudet;

- 2) velvoittaa Suomen tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kuudennen arvonlisäverodirektiivin 77/388/ETY 21 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltiot eivät saa asettaa velvoitetta veroedustajan nimeämisestä maahan sijoittautumattomalle elinkeinonharjoittajalle, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon. Veroedustajan nimeäminen on tällaisissa tapauksissa aina vapaaehtoista maahan sijoittautumattomalle elinkeinonharjoittajalle.

Suomen järjestelmä on tältä osin seuraava: a) kun elinkeinonharjoittaja on Suomeen sijoittautumaton verovelvollinen, arvonlisäveron maksuvelvollinen on vastaanottaja ("käännetty verovelvollisuus"); b) jos Suomeen sijoittautumattomalle elinkeinonharjoittajalle annetaan mahdollisuus rekisteröityä veronmaksuvelvolliseksi niin tällaisessa tapauksessa hänen on pakko nimetä veroedustaja Suomessa.

Suomen järjestelmä ei veroedustajan nimeämisen osalta ole yhteisön oikeuden mukainen. Pakollinen velvoite nimetä veroedustaja on vastoin kuudennen arvonlisäverodirektiivin 21 artiklan 2 kohtaa.

Suomen järjestelmä voi antaa maahan sijoittautumattomille elinkeinonharjoittajille valinnanvapauden rekisteröityä veronmaksuvelvolliseksi, mutta Suomi ei voi tehdä tällaista valintaa ehdolliseksi pakollisen veloitteen, veroedustajan nimeämisen, täyttämistä, mikä on vastoin kuudetta arvonlisäverodirektiiviä ja välittömässä ristiriidassa direktiivin 2000/65/EY (⁴) tavoitteen kanssa sekä ristiriidassa perustamissopimuksessa vahvistettujen tavaroiden vapaan liikkuvuuden ja palvelujen tarjoamisen vapauden periaatteiden kanssa.

(¹) EYVL, Erityispainos 1994, 2/ Nide 2 s. 66

(²) EUVL L 264, 15.10.2003, s. 1

(³) Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste, EYVL, Erityispainos 1994, 9/Nide 1 s. 28

(⁴) Neuvoston direktiivi, annettu 17 päivänä lokakuuta 2000, direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta arvonlisäveron maksuvelvollisen määrittelyn osalta, EYVL L 269, 21.10.2000, s. 44